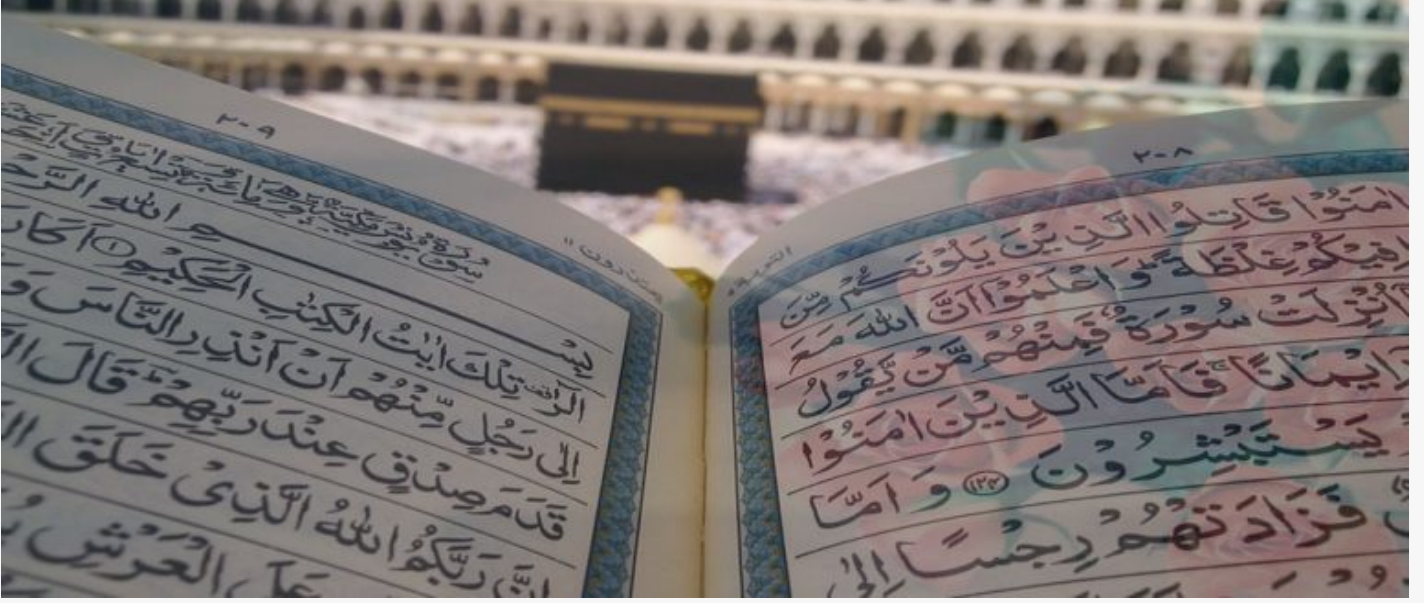

Sırr-ı ihlâs bütün makamları reddetmeyi gerektirir

Bediüzzaman Hazretleri ahirzamanın mühim bir âlimi noktasında talebelerinin ısrarlı fikirlerini niçin kabul etmiyor? Bu soru çerçevesinde meseleye yaklaşmaya çalışalım inşaallah.

Bediüzzaman Hazretleri, saff-ı evvel talebelerinin kendisi için ahirzamanın mühim bir müşşidi olduğuna dair ısrarlı fikirlerini red ediyor. Buna mukabil talebeleri de "Sen de bu kadar musırrâne onların fikirlerini kabul etmiyorsun, çekiniyorsun."1 diyorlar. Yani talebelerinin ahirzamanda muntazır olarak asırlardır beklenen Zat olduğu yönündeki ısrarlı fikirleri kabul etmiyor. Çünkü zahîrâne kabul etmesi, âhirzamânda muntazır kalınan zat olmamasına delâlettir. Bediüzzaman "Ben kendimi salih bilsem, o alâmet-i gururdur, salâhatin ademine delildir."2 der. Özellikle bu cümledeki "çekiniyorsun" kelimesi çok ma'nîdâr değil mi? Hem kabul etmek ve çekinmemek sırr-ı ihlâsa münâfidir. Bediüzzaman değil böyle bir ma'kâmı, dünyasını hatta ahiretini de din-i İslâm için fedâ eden bir müceddid-i âhirzaman ve kahraman-ı İslâm'dır. Bediüzzaman, talebelerinin ısrarlı fikirlerini niçin kabul etmediğinin en önemli sebeplerinden birisi sırr-ı ihlâstır. Bu konuda Üstad Bediüzzaman çok açık ve net olarak şu izahları yapar ve meselenin ne kadar önemli olduğunu izhar eder: "Sonra bizim hizmetimiz itibarıyla bizde zayıf damar sayılan, fakat hakikat noktasında herkesin makbulü ve her şahıs onu kazanmaya müştak olan "mânevî makam sahibi olmak ve velâyet mertebelerinde terakki etmek" ve o nimet-i ilâhiyeyi kendinde bilmektir ki, insanlara menfaatten başka hiçbir zararı yok. Fakat böyle benlik ve enaniyet ve menfaatperestlik ve nefsin kurtarmak hissi galebe çaldığı bir zamanda, elbette sırr-ı ihlâsa ve hiçbir şeye âlet olmamaya bina edilen hizmet-i imaniye ile şahsî makam-ı mânevîyeyi aramamak iktiza ediyor. Harekâtında onları istememek ve düşünmemek lâzımdır ki, hakikî ihlâsın sırrı bozulmasın."3 Bu noktayı Üstad Bediüzzaman şöyle tekmil eder: "Ben, bütün talebelerimi ve arkadaşlarımı işhâd ediyorum ki: Esas-ı mesleğimiz; enaniyeti, hubb-u câhı, şân ve şerefi bırakmaktır. Mabeynimizde yalnız bir kardaşlık var. Ben kendimi, onların nazarında bu mesleği muhafaza etmek için, hiçbir vakit böyle hodfuruşâne benlikler ve enaniyetler hayalime gelmedi ve gelmiyor."4

Hem mahkemede Denizli Ehl-i Vukufu, bazı şakirtlerin bu itikatlarına göre, bana karşı demişler ki: "Eğer Mehdilik dâvâ etse, bütün şakirtleri kabul edecekler." Ben de onlara demiştim: "Ben, kendimi seyyid bilemiyorum. Bu zamanda nesiller bilinmiyor. Halbuki âhirzamanın o büyük şahsı, Âl-i Beyt'ten olacaktır. Gerçi mânen ben Hazret-i Ali'nin (ra) bir veled-i mânevîsi hükmünde ondan hakikat dersini aldım ve Âl-i Muhammed Aleyhisselâm bir mânâda hakikî Nur şakirtlerine şâmil olmasından, ben de Âl-i Beyt'ten sayılabilirim. Fakat bu zaman şahs-ı mânevî zamanı olmasından ve Nurun mesleğinde hiçbir cihette benlik ve şahsiyet ve şahsî makamları arzu etmek ve şân şeref kazanmak olmaz; ve sırr-ı ihlâsa tam muhalif olmasından, Cenâb-ı Hakk'a hadsiz şükür ediyorum ki, beni kendime beğendirmemesinden, ben öyle şahsî ve haddimden hadsiz derece fazla makamata gözümü dikmem. Ve Nurdaki ihlâsı bozmamak için, uhrevî makamat dahi bana verilse, bırakmaya kendimi mecbur biliyorum" dedim, o ehl-i vukuf sustu.5 Üstad Bediüzzaman Hazretleri dâimâ diyor ki: "Ben bir neferim, fakat müşîr hizmetini görüyorum." Yani: Kıymet bende değildir, Kur'ân-ı Hakîm'in feyzinden tereşşuh eden Risâle-i Nur eczâları, bir müşîriyet-i ma'neviye hizmetini görüyorlar."6

Bu ve benzer ifadelerden anlaşılabilir ki, sırr-ı ihlâs dünyevî ve uhrevî makamâtı talep etmemeyi iktiza ediyor. Çünkü ihlâs, hiçbir dünyevî menfâatı hizmetinde niyet etmemektir.

Takviye-i imana muhtaç ehl-i imana ve yolunu şaşırılmış zavallıların tehlikeye girmiş imanlarının selâmetine ve tarîk-i haktan uzaklaşmış ehl-i insafın dalâlet vâdilerinden kurtulmalarına var kuvvetimizle çalışmalıyız. Gerek dünyevî ve gerek uhrevî makamata hasr-ı nazar edilerek yapılan hizmet şübhesiz bir ücret mukabilidir. Bu ise mukabilinde hiçbir menfaati kabul etmeyen ihlâs hakikatının neticesi olan rıza-yı İlâhîyi tahsile muhaliftir.

Dipnotlar:

- 1- Emirdağ Lâhikası, s. 455,56.
- 2 -Mektubat, s. 29.
- 3- Emirdağ Lâhikası-I, s. 419.
- 4- Müdafaalar, Isparta ve Denizli Mahkemesi [1944].
- 5- Emirdağ Lâhikası, s. 458.
- 6- Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s. 30.